

Heel alleen (uit: "Les Misérables")

ÉPONINE

Heel alleen, maar naast me in verbeelding,
wandelt hij tot aan de grijze scheem'ring.
'k Verbeeld me dan, hij streelt me dan, omarmt me.
Ik huiver, krijg het koud, m'n ogen dicht, z'n lijf verwarmt me...

Het trottoir lijkt zilver in de regen.
De rivier krijgt lichtjes in de nevel.
In 't duister zijn bomen vol met sterren.
Wij lopen voort zonder n woord naar 'n leven in de verte.

En ik weet ik beeld me alles in.
't Zijn gesprekken met mezelf, niet met hem.
Hij is blind voor alles, 't heeft geen zin.
Toch zeg ik: "Ik zie een weg voor ons."

Mijn liefste, als bij het ochtendgloren
jij verdwijnt, wordt alles als tevoren.
Dan kolkt weer die rivier, woest en verlaten.
De bomen kaal en allemaal weer vreemden in de straten.

Mijn liefste, 'k begin het nu te leren:
mijn bestaan vul ik met fantaseren.
Jouw wereld draait door. 't Zal jou niet deren
dat ik daaraan geen deel meer heb, terwijl ik als geen een...

je lief heb,
je lief heb,
je lief heb, al ben ik dan alleen...